

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ЛЮСІ

Оскільки один подкастер вирішив підірвати мені життя, я купила курку.

Я будую плани щодо цієї курки, сидячи у своєму кабінеті у *Walter J. Brown Investment Services*, чекаючи на звільнення. Власне, я перестала вдавати, що працюю, ще дві години тому. Тепер просто гортаю рецепти на телефоні й уявляю, як запихатиму лимони в курчій зад.

Це вибачальна курка для мого хлопця.

Щось на кшталт курки-освідчення, яку жінки готують, щоб переконати своїх бойфрендів зробити їм пропозицію. Але моя — це курка а-ля «вибач, що не розповіла, що я головна підозрювана в убивстві своєї подружки».

Коротше, курка-вибачення.

— Люсі?

Я відриваю погляд від телефону й бачу у дверях кабінету свого боса. Він поправляє краватку й прочищає горло.

— Можеш зайти на хвилинку? — запитує він.

Нарешті. Вони явно вирішили звільнити мене ще сьогодні вранці. Скляні стіни в офісі — не надто вдале рішення, особливо, коли у твоєму кабінеті проходить нарада з трьома іншими менеджерами, і жоден з них ані на мить

не може відвести погляду від асистентки, яку вони, очевидно, обговорюють.

— Авжеж. — Я ховаю телефон у кишеню й слідую за ним до його бездоганного кабінету.

Я працюю тут майже рік, а мене й досі вражає чистота його робочого приміщення. На бежевих стінах — ані картини. У кутку — жодних коробок. Стіл абсолютно порожній, за винятком монітора та клавіатури.

Щовечора, коли Джеррі Говелл виходить зі свого кабінету, він не залишає жодного доказу, що колись там був. З нього вийшов би першокласний серійний убивця.

Хоча... йому лише трохи за сорок. Повно часу, щоб приділити увагу новому хобі.

Я сідаю в крісло навпроти його столу та намагаюся напнути приємний вираз обличчя. Один із тих, що не видають, що я щойно роздумувала про нього як про вбивцю.

(Побічним ефектом звинувачення в убивстві є постійні думки про вбивства. До цього навіть звикаєш.)

Джеррі потягнувся пригладити своє волосся, а потім різко склав руки на столі. Він часто так робить. Припускаю, раніше він часто грався з волоссям, а тепер почав лисіти, тож надає перевагу короткій стрижці.

— Мені шкода, Люсі, але ми мусимо попрощатися, — каже він, хоча це ні для кого й не секрет.

Я киваю.

— Нам доводиться скорочувати штат. — Він дивиться трохи повз моє плече, уникаючи мого погляду. — Буде один асистент на двох. Тепер Челсі допомагатиме і мені, і Реймонду. Вибач.

Челсі насправді не позаздриш. Удвічі більше роботи, і все через якийсь тру-крайм подкаст.

— Я розумію, — кажу, підводячись.

Джеррі полегшено зітхає, бо я не збираюся влаштувати сцени.

Крізь ці дурнуваті скляні стіни офісу я бачу охоронця, який уже стоїть біля мого столу. Це стандартна процедура під час звільнення. Аж тут помічаю, що всі троє асистентів, з якими я ділила кабінет, кудись зникли.

Схоже, ніхто не запросить мене на «вип'ємо за те, що тебе звільнили через підозру у вбивстві» коктейль.

Мій стіл далекий від порядку Джеррі, тож потрібен час, щоб забрати чашку, пляшку з водою, сумочку й кілька тюбиків бальзаму для губ. Охоронець не відходить від мене ані на крок.

Він веде мене через завмерлий у тиші кабінет до ліфта, поки всі або відверто витріщаються, або вдають, що не бачать мене. Челсі ж має розлючений вигляд.

Я заходжу в ліфт. Двері зачиняються.

Охоронець із посмішкою нахилиється ближче до мене. Один із його передніх зубів заходить на інший.

— То ти це зробила? Ти вбила її?

Я зітхаю.

— Не знаю.

— Серйозно? Це правда?

Двері ліфта відчиняються з характерним дзеньком. Я виходжу, озираючись на нього через плече.

— Правда не має значення.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ЛЮСІ

Було б несправедливо сказати, що моє життя зруйнував подкаст.

Формально моє життя було зруйноване тієї ночі, коли вбили Савві.

А тоді вдруге, наступного дня, коли я вирішила прогулятися рано-вранці в сукні, на якій засохла її кров.

І втретє — коли всі в моєму рідному містечку вирішили, що це я її вбила.

Але й той факт, що п'ять років по тому подкастер витягну справу на публіку, не надто йде моєму життю на користь.

Я готую вибачальну курку, бо мої колишні колеги — не єдині, хто слухає новий сезон тру-крайм подкасту Бена Овенса. Мій хлопець, Нейтан, поведився трохи дивно, коли вчора ввечері повернувся з роботи. Він запізнився, від нього пахло пивом, і він не дивився мені в очі. Очевидно, хтось йому про це розбавкав.

Якщо чесно, я й не збиралася йому розповідати. Нейтан майже не цікавиться нічим, окрім себе самого. Я навіть не думала, що ця тема спливе.

Я зустрічала чимало самозакоханих чоловіків, але Нейтан — просто рекордсмен. Це мені й подобається в ньому

найдужче. Навіть не пригадаю, коли він востаннє запитував у мене про щось особисте. Коли я сказала йому, що була одружена два роки у двадцять з хвостиком, він відповів: «Не проблема, хочеш сходити в кіно?».

Упевнена, він гуглив мене на початку наших стосунків, але справа не набрала розголосу серед національних ЗМІ, і мене не заарештовували, тож треба було докласти хоч трохи зусиль, щоб знайти щось на мене. Але це вже занадто навіть для Нейтана.

Утім тепер, завдяки моєму найменш улюбленому подкастеру, вбивство — перше, що вигулькує, якщо загуглити «Люсі Чейз». Тому я готую вибачальну курку й чекаю, що мене кинуть. Одразу після звільнення.

Віддам належне придурку Бену Овенсу — ми з Нейтаном не протягнули б більше ніж кілька місяців навіть без несподіваної згадки про вбивство. Ми зустрічалися лише три місяці, коли він запропонував мені переїхати до нього. Мій договір оренди саме закінчувався, а ми й досі були у фазі секс-увесь-час, тож це здавалося логічним. Я все одно щовечора лишалася в нього.

На жаль, ця фаза тривала рівно два тижні після мого переїзду. Закладаюся, Нейтан пошкодував про своє рішення, але він з тих, хто уникає конфліктів за всяку ціну. Тож ми вже два місяці незграбно співіснуємо, хоча це особливо не тішить ані його, ані мене.

Нехай це стане уроком для всіх чоловіків, які бояться конфліктів, — будьте мужніми й киньте свою дівчину, інакше житимете з підозрюваною у вбивстві до кінця своїх днів.

Вхідні двері відчиняються, і Брюстер кидається до Нейтана, радісно виляючи хвостом.

Я збрехала б, якби сказала, що маленька пухнаста мордочка жовтого лабрадора Брюстера таки не вплинула на моє рішення й далі жити з цим чоловіком. Може, у нього й посередній смак на жінок, але пречудовий на собак.

А ще — непоганий смак на квартири. Я ніколи не змогла б собі дозволити відреставровану однокімнатну квартиру площею 84 м² з посудомийкою, вбудованою пральною та сушильною машинами в Лос-Анджелесі. Тут сіра паркетна підлога та яскраво-білі мармурові стільниці, вже не наймодніші, але й досі натякають, що ви платите щомісячну орендну плату, від якої посивіла б більшість мешканців інших регіонів.

— Привіт, малий. — Нейтан довго гладить свого собаку, намагаючись не дивитися на мене. — Смачно пахне.

— Я приготувала курку.

Він підводиться й нарешті дивиться у мій бік. Його увага переключається на курку, що остигає на плиті.

— Чудово.

Він послаблює краватку, стягує її та розстібає комір.

Колись мені подобалося спостерігати, як він це робить. Він завжди нахилиє шию набік, коли розстібає верхній гудзик, і в цьому є щось дико сексуальне. Щоразу, коли Нейтан приходив додому, я кидала всі свої справи й бігла цілувати його. Я запускала пальці в його темне волосся, ідеально зачесане набік, і злегка скуйовджувала його, бо вважала, що так воно має кращий вигляд.

Він ловить мій погляд і раптом бентежить.

— Я... я піду перевдягнуся.

І зникає у спальні так, ніби я ось-ось кинуся його цілувати.

Я дістаю виделку й ніж для нарізання. Зараз ідея з куркою здається кепською. Можливо, я не переймаюся аж так, щоб вибачитися.

З іншого боку, мені доведеться шукати нове житло, якщо Нейтан мене вижене, а орендодавці, як правило, люблять такі формальності, як докази, що ти маєш дохід.

Я встромляю виделку в курку саме в той момент, коли Нейтан повертається до кімнати. Він ковтає, його кадик смикається. І я на мить уявляю, як встромляю виделку просто йому в шию. Вона з двома зубчиками, тож залишила б два крихітних кривавих отвори — як укус вампіра.

У другій руці — ніж. Я стискаю його й чекаю. Хочу, щоб Нейт сказав це першим. Він єдиний, хто явно думає, що я вбивця. Він повинен сказати це першим. Таке ж негласне правило?

Я дивлюся на нього. Він дивиться на мене.

Нарешті Нейтан каже:

— Як робота?

— Мене звільнили.

Він оминає мене й тягнеться до тумби біля холодильника.

— Круто. Хочеш вина? Я, мабуть, вип'ю.

Я чекаю, поки до нього нарешті дійде, але він просто тягнеться до пляшки, ніби нічого не сталося.

Я встромляю ніж у курку, просто між грудкою і стегном. Мабуть, я трохи перестаралася.

Нейтан здригається, а я посміхаюся.

З такими темпами він і справді одружиться з убивцею.